

เศรษฐศาสตร์กลางทะเลลึก

อาจินต์ ปัญญาพรค์

กะลาสีผลึกเรือบดลงน้ำแล้วกระโจนตามลงไป ก็พอดีคลื่นมโหฬารมาถล่มหนึ่งฟาดโครมลงบนเรือใหญ่ และอุบมันหายไปกับตา

ลูกทะเลเกร็งข้อจับขอบเรือของเขาไว้มั่นคงขณะที่มันถูกโยนและโคลงราวกับขึ้นไม้เล็กลง บนม้วนน้ำ เมื่อเขาลืมตาขึ้นก็เห็นในเดี๋ยวนั้นเองว่ามีคนอื่นคนหนึ่งซุกตัวเป็นก้อนกลมอยู่หัวเรือบดลำเล็กๆ ของเขา

“คงเป็นคนโดยสารคนหนึ่ง” เขาคิดทำนาย เพราะต้องหลบตาและหดคองไปในไหล่เพื่อหลบความบ้ำคั่งของคลื่น “หมายความว่าเราจะต้องมีเพื่อนรอดตายอีกคนหนึ่ง แต่...”

เขาคิดถึงขนมปังสองแถวและกระตักน้ำจืดใบเล็กๆ ที่เขาคว่าติดมือมาก่อนโดดลงจากเรือใหญ่ ด้วยความรอบคอบ มันจะต้องถูกเฉลี่ยสำหรับสองปาก แทนที่จะเป็นของเขาแต่ผู้เดียว ในระหว่างการเดินทางโดยเขวนชีวิตไว้กับโชคชะตานี้ ในไม่แนเลยว่เรือน้อยลำนี้จะกระเฝิบเข้าใกล้ฝั่งใดฝั่งหนึ่งได้ หรือว่าจะกลับทิ้งเต้งไกลแผ่นดินออกไปทุกที การเดินทางตามยถากรรมหมายถึงเวลาอันเนิ่นนาน และเวลาอันเนิ่นนานหมายถึงจำนวนอาหาร ซึ่งบัดนี้กำลังจะต้องถูกเฉลี่ยเพราะมันมีกระเพาะของคนอยู่สองคน

คนสองคนต่อขนมปังสองแถว กระตักน้ำจืดพร้อมๆ ใบเล็ก ลูกทะเลร่างยักษ์คิดไป ...คลำดูมันอย่างอุุ่นใจระคนเสียดาย

เรือบดลำเล็กกระจิวิดถูกพัดเหวี่ยงด้วยความดีเดือดของทะเลอยู่ต่อไปอย่างน่าใจหายใจคว่ำ ชั่วโมงอันหวาดเสียวซึ่งยาวนานด้วยความประหวั่นใจ และเสียงสวดมนตร์อยู่ในลำคอกลาก้าผ่านไปอย่างลำบากลำบาก แล้วฟ้าก็โปร่งขึ้นจนแดดจ้า ม้วนน้ำเหนียวแรงแและสงบลง ...การหยุดบ้าของทะเลพ่วงเอาความปลอดภัยเข้ามาด้วย แม้ว่ามันจะไม่เชิงปลอดภัยนักสำหรับเรือเล็กอย่างนี้กลางน้ำเขียวมอมไม่พบฝั่ง แต่มันก็พอจะทำให้คนทั้งสองนั้นเริ่มปราศรัยต่อกัน

“แทบตาย” คนที่หัวเรือยิ้มผูกมิตรมา ขณะที่เขายกท่อนแขนขึ้นปาดความเปียกของน้ำซึ่งเกาะอยู่เต็มหน้า กะลาสีมองเห็นสายทองคำของนาฬิกาข้อมือ มองเห็นประกายจากหัวแหวนวูบวาบลือแสงแดด อันเจิดจ้าซึ่งผิดจากอาทิตย์ที่เยียมหน้ามาในฟ้าโปร่ง “ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งโดนนี้แหละ เควาะห์ดีเหลือเกินที่โดดลงมาด้วยกับพี่ชายทันการณ์ ไม่งั้น...”

“พี่ชาย” หนอยแน่ กะลาสีทวนคำในลำคออย่างแค้น ขณะหนึ่งเมื่ออยู่บนเรือใหญ่เขาถูกเรียกว่าไอ้ แต่ขณะนี้ในเรือเล็กซึ่งเขาเป็นผู้ควบคุม ท่านเศรษฐีเรียกเขาว่าพี่ชาย เขาไม่พูดอะไรด้วย มีแต่ความรู้สึก หมั่นไส้ เขากัดกรามทอดสายตาไปจับระดับน้ำซึ่งขังอยู่เกือบครึ่งลำเรือ แล้วก็ฆ่าเสียงไปดูปลายรองเท้า หนึ่งอย่างดีของเพื่อนเดินทางจำเป็นที่ไม่จำเป็น ซึ่งไหลหัวขึ้นมาจากระดับน้ำในลำเรือ ในที่สุดก็ถอนใจฮึด แล้วก็ก้มหน้าก้มตาวิดน้ำทิ้งด้วยมือเทอะทะของเขา

“แย” ท่านเศรษฐีผู้นั้นช่างพูดต่อไป “นี่เราจะเข้าฝั่งกันได้ยัง เจ้าประคูน ขอให้มีเรืออะไรผ่านมาพบ เข้าที่เถอะน่า แดดก็ร้อนขึ้นทุกที เรา...”

“หยุดที่เถอะ” กะลาสีตวาด “ช่วยกันวิดน้ำเรือดีกว่านั่งพูดให้เรือกระเทือน”

ท่านเศรษฐีเงยบกริบ พยายามใช้มืออันบอบบางของเขาขอบน้ำตามอย่างกะลาสีอย่างแก่งก้างแต่ไม่ค่อยได้ผล

“รองเท้ายังงั้ละ เอามาวิดน้ำซิ”

ไม่มีใครบริปากพูดกันอีก จนกระทั่งน้ำหมดไปจากเรือ และด้วยแดดอันร้อนแรง ท้องเรือก็ค่อยๆ หมดและแห้ง ท่านเศรษฐีถอดเสื้อออกมาคลุมหัวเพราะร้อนแดด ในขณะที่เดียวกันกะลาสีก็ถอดเสื้อยืด จัดเอาขนมปังสองแถวขึ้นมาจากอกเสื้อวางผึ่งให้หมดความชื้น นั้นมันเป็นภาพที่ยั่ววนความหิวระโหยของอีกคนหนึ่ง ซึ่งเบิ่งตามองออกมาจากผ้าคลุมหัวอย่างสุดประมาณ

กะลาสีปลดกระดิกน้ำที่สะพายบ่าขึ้นจิบ แล้วส่งไปให้เพื่อนร่วมเรืออันคับแคบ อีกฝ่ายหนึ่งยื่นมือ อันสั้นเทาออกมารับอย่างจะกละจะกลาม

“กินน้อยๆ เพียงแต่ทาลินเอาไว้ก็พอ” กะลาสีเตือน “เราอาจจะไม่ได้กินอีกเลยจนตาย”

ท่านเศรษฐีก็ล้วงคออันแห้งผากด้วยน้ำจืดแล้วก็สดชื่นขึ้น เขาปิดฝากระดิกอย่างระมัดระวัง แล้ว ยงโย่งหยกจะคืนส่งเจ้าของ จนเรือเอียงงวบ

“โอ้” กะลาสีคำราม “เรือเล็กออกอย่างนี้ยังทำอย่างกับอยู่บนบ้าน เก็บไว้เถอะ ผมไม่หวงหรอก แล้วก็อย่ายี้ดแย้งยี้ดขาบ่อยนัก ถ้าอยากเอาสบายกันละก็โดดลงไปใต้น้ำนั่นแหละ มันกว้างขวางดีนัก”

อีกฝ่ายหนึ่งรับคำประชดประชันและขู่ตะคอกโดยดุขณีย์ เขาสงบนิ่งอยู่ช้านาน ในสมองมีความคิด
สละระตะ เขาคิดถึงกิจการค้าที่ค้างเต็ง คิดถึงบ้านและเมีย คิดถึงสวัสดิภาพในขณะนี้ และแล้วก็คิดถึง
อาหาร สักประเดี๋ยวกระเพาะก็เริ่มแผดงฤทธิ์ความหิวดิ้นเร่าๆ ฟาดตัวอยู่อย่างไม่ละลด เขามองไปที่ขนมปัง
สองแถวสีเหลืองอร่ามที่กะลาสีพลิกเหลี่ยมให้ถูกแดดทั่วกันทุกด้าน แล้วก็รู้สึกว่่าต่อมน้ำลายข้างกระพุ้ง
แก้มกรูกรียวไปด้วยความเปรี้ยว

“ถ้าเราจะขอขนมปังเขาสักปอนด์หนึ่ง หรือสักครึ่งหนึ่ง” ท่านเศรษฐีคิดด้วยความรู้สึกที่หมดอายุ
“ฮี้ ที่ถูกเราต้องซื้อเขา ... ต้องซื้อเขา แพงเท่าไรช่างมัน...” พูดถึงซื้อนั้นก็ถึงเงิน เขาตะลิตะลานควักกระเป๋า
แล้วดึงเอาซองหนึ่งใบเชื่องออกมาได้ มันชื้นและมีน้ำซึมเข้าไปบ้าง เจ้าของจึงจัดเอาใบละร่อยใหม่เอี่ยม
หลายต่อหลายใบคลือออกจนสีแดงบาดตาของมันวูบวาบไปเข้าตาของกะลาสี ธนบัตรเหล่านั้นเปียกน้ำตาม
ริมๆ ตากแดดเสียพักเดียวก็คงแห้ง

ท่านก็จะได้เห็นภาพนั้น...

มันเป็นโลกใหม่อีกโลกหนึ่ง มีชีวิตเพียงสองดวงลอยท่องตั้งอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ ประจันหน้ากัน
อยู่กลางทะเลซึ่งบัดนี้ราบเรียบเป็นแผ่นแก้วไกลสุดตา ไกลจนกล่าวได้ว่ามีชีวิตอยู่เพียงสองดวงนี้เท่านั้น

คนหนึ่งผิวดำล้าแดด ร่างกายกำยำเพราะเป็นกะลาสีเรือ ตลอดชีวิตของเขามีแต่กลิ่นเหง้า คาว
ทะเล และงานๆๆ ซึ่งหนักอึ้งจนกล้ามเนื้อทุกอณูพองขึ้นมาต้อนรับความตรากตรำเหล่านั้น

อีกคนหนึ่งผิวขาวเพราะเคยอยู่แต่ในชายคาตึกและประทุนรถเก๋ง ข้อมือเล็กแต่มากด้วยเนื้อเพราะ
บริบูรณ์อาหารการกิน มีนาฬิกาและแหวนราคาแพงเท่าค่าอาหารของคนจนเป็นปีๆ

แต่ที่นี้ โลกใหม่แห่งนี้ มีชีวิตสองชีวิต นอกจากนั้นยังมีสิ่งหนึ่งย่างกรายเข้ามาแล้ว ... ความหิว!

ต่อหน้ากะลาสีมีสมบัติของเขาคือขนมปังสองแถว และต่อหน้าเศรษฐีมีธนบัตร ขณะนี้ต่างคนต่าง
นำมันออกมาตากแดด ดูท่าทางราวกับนักการพนันสองคนที่กำลังคุมเชิงกันอยู่

ท่านเศรษฐีคิดต่อไปว่า “ถ้าเราจะขอซื้อ เขาก็ต้องขึ้นราคาสูงๆ แต่ถ้าเราขอเฉยๆ เขาจะเพียงพูดถึง
ราคา เอละ เราต้องเริ่มต้นด้วยการขอ”

คิดแล้ว ด้วยเสียงแหบๆ แต่เต็มไปด้วยชั้นเชิงของตัวเลข ท่านเศรษฐีจึงพูดว่า

“พี่ชาย ...ขอฉันสักหน่อยหนึ่งเถอะ ฉันหิวจะเป็นลมอยู่แล้ว”

“ขอ” กะลาสีหัวเราะก้องฟ้าอย่างขบขันเสียเต็มประดา “นี่แน่ะคุณ เดียวก่อนเถอะ พูดถึงเรื่องขอ ทำให้ผมเพิ่งนึกได้ว่าคุณยังไม่คืนกระตักน้ำให้ผมเลย”

“อ้าว ไหนบอกว่าให้ฉันเก็บไว้ ว่าไม่หวง”

“ฮะฮ่า” กะลาสีเค้นหัวเราะอย่างสะใจ “ผมคิดว่าคุณจะเป็นผู้ดีพอจะหยั่งในมรรยาทไพร่ที่ผมมีในปฏิบัติเสียอีก ที่แท้ก็เปล่า เศรษฐีเข้าไม่ถึงจิตใจของไพร่ ...นี่หมายความว่าอย่างไรกัน การเป็นเศรษฐีสอนให้คุณดื่มน้ำของผมได้หน้าตาเฉย ครั้นเมื่อผมพูดว่าให้เก็บไว้ก่อน คุณก็กลับตีขลุมเอาเสียเลย นี่คือความหมายของเศรษฐี และนี่ก็คือวิธีทำตัวให้กลายเป็นเศรษฐี รวมทุกอย่าง เก็บทุกอย่างที่มีโอกาสจะทำได้ใช่ไหมล่ะ?”

เป็นการด่าอย่างเจ็บแสบที่สุด ถูกต้องตรงจุดที่สุด แม้จะหยาบคาย เย้ยหยัน แต่ท่านเศรษฐีก็ต้องหัวเราะเก๋ๆ และส่งกระตักน้ำคืนเจ้าของไป

“ในเรือลำนี้ไม่ควรมีการซื้อขาย” กะลาสีพูดต่อไปอย่างใจป้ำ “มันควรจะมีแต่มิตรจิตมิตรใจ มันควรจะมีก็แต่การเห็นอกเห็นใจและการแบ่งปัน แต่ว่า ...ที่ได้มีเศรษฐีกับคนจนรวมกัน ที่นั่นต้องมีการสูบเลือดและอาฆาต ผมให้คุณไม่ได้แม้แต่กลิ่นของมัน ผมจะต้องขายให้”

“ตกลง” ท่านเศรษฐีรับคำเอาง่ายๆ “พี่ชายชาย ...ฉันซื้อ”

กะลาสียกมือขึ้นทำท่าราวกับจะสวดอ้อนวอนเทวดา พูดเสียงแจ่มใสว่า

“ฟังนะ ผมจะตั้งราคา ผมจะขายขนมปังส่วนหนึ่งให้คุณ โดยตั้งราคาว่าต้องแลกกันด้วยสมบัติทุกอย่าง ขึ้นที่มีอยู่ในตัวคุณ เงิน เสื้อ นาฬิกา แหวน เอาทั้งหมด กระทั่งผ้าเช็ดหน้า บุหรี่ ไม้ขีด ใจหรือยัง?” เขาหัวเราะเหมือนคนบ้า “ทุกอย่าง ขึ้นในตัวคุณเอามา เอามากองตรงนี้แล้วเอาขนมปังไปครึ่งหนึ่ง”

ท่านเศรษฐีเงยบกริบ ด้วยความครุ่นคิดและตกลงใจ ขณะเดียวกันความหิวก็โอดครวญอยู่ในกระเพาะอย่างรุนแรงขึ้น เขานับธนบัตรที่มีอยู่อย่างเสียดายและลังเล กลับนึกเกลียดเจ้าสมบัติเหล่านี้เสียแล้ว เกลียดเพราะมันเป็นสิ่งที่ประกาศความพ่ายแพ้และเสียเปรียบของเขา

“บนบก” กะลาสีพูดขึ้นลอยๆ “ในเมือง ขนมปังสองแถวนี่มีราคาเพียงสองบาท แต่ทว่าในเมืองเป็นถิ่นที่เศรษฐกิจเดินบนหัวคนจน เปล่านะ! ไม่ใช่เดินเฉยๆ เดินไปพลาง ถือบัญจกัที่มหลังสูบลือตไปพลาง เดียวนี้เป็นโอกาสของคนจนบ้างละ ขนมปังกับน้ำจืดนี่แหละจะทำให้ผมตั้งเนื้อตั้งตัวได้เสียที ถึงฝั่งเมื่อไหร่ ก็สบายเมื่อนั้น คุณก็เป็นนักตักตวงโอกาสอยู่แล้ว คงเห็นใจที่ผมตั้งราคาเกินธรรมดา”

“เงินเกือบหมื่น นาฬิกา แหวน แล้วอะไรๆ แลกกลับขนมปังสองแถวแค่นั้น”

“ใครบอกสองแถวละ ผมให้คุณแถวเดียวเท่านั้น คุณนะโชคดีที่มีของติดตัวมาน้อย ไม่งั้นอาจจะเข้าใจมากกว่านี้ ผมแบ่งขายแถวเดียวเท่านั้น จะซื้อหรือไม่ซื้อก็ตามใจ ส่วนอีกแถวหนึ่ง ผมต้องกินมันเดี๋ยวนี้นะ”

เขาจบคำพูดด้วยการเคี้ยวขนมปังอย่างช้าๆ ยั่วตาอีกฝ่ายหนึ่ง เคี้ยวพลางกลั้วคอด้วยน้ำจืดไปพลาง ท่านเศรษฐีก็ที่สุดที่จะทนต่อไป

“มา! ส่งขนมปังมา แล้วก็เอาไอ้สมบัติบ้างๆ ทุกอย่างของฉันไป เอาไป ฉันทนดูแกกินไม่ไหวแล้ว”

ขนมปัง ๑ แถว มีราคาเกือบหมื่น รวมทั้งนาฬิกาเรือนทองสายทอง แหวนเพชร กล่องบุหรินาก ทำยที่สุดผ้าคลุมหัวซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับ दिनฟ้าอากาศที่ร้อนปานไฟ

วันแห่งความอาฆาตนั้นจบลงด้วยราตรี เศรษฐีบรรลুক ระพะาะของเขาแล้ว กะลาสีก็ได้บรรลुक ระพะาะของเขา มันก็ยุติธรรมดี

คืนนั้นมีสายลมเย็นเยือกตลอดเวลา กะลาสีกอดเงินและสมบัติใหม่ ของเขาหลับอย่างเป็นสุข มีเสื้อตัวหนาคลุมกายอีกชั้นหนึ่ง เขาคาดนาฬิกาอย่างเห่อ นอนฟังเสียงเดินตึกๆ ของมันหลับไปในความฝันอันเกรี้ยวกราดด้วยเสียงคลื่นน้บตร ส่วนท่านเศรษฐีก็อดอกตัวเองเพราะความหนาวเย็นของและน้ำค้าง ไม่ได้หลับเลย

กระทั่งเช้าเรือบลดำน้อยก็คงเคิ่งคว้างอยู่บริเวณที่เดิม กะลาสีตื่นขึ้นด้วยแสงแดดที่แทงนัยน์ตาก่อนอื่นก็รีบลำดูสมบัติต่างๆ เมื่อรู้ว่ามันอยู่ครบบริบูรณ์แล้ว จึงมองไปทางหัวเรือ ยิ้มให้อีกฝ่ายหนึ่งที่ล้มตาโพลงอยู่

“คิดว่าตายเสียแล้ว แต่ไม่ยักตาย” กะลาสีไปรยคำเสียดแทงใจแต่เช้า “พวกเศรษฐีนี่ทนชะมัดยาดแยะ หรือว่าเสียดายสมบัติจนไม่เป็นอันหลับอันนอน”

“นอนกะผีอะไรกับเสื้อยืดตัวเดียว มันหนาวยังกับอะไรดี ลมก็แรง”

“ผมไม่ยักหนาว อุ่นอก อุ่นกระเป่า อ้อ คุณว่าลมแรงวี ดีจริง ลมแรงเท่าไร เราก็ได้เข้าฝั่งเร็วเท่านั้นจะบอกให้ เรือใหญ่ของเรานะ แล่นทวนลมออกจากฝั่ง เพราะอย่างนั้นยิ่งลมพัดแรง เรือบดของเราก็จะยิ่งกลับคืนเข้าฝั่งเร็วๆ เมื่อถึงฝั่งผมก็สบาย”

“ฉันไม่อยากจะถึงฝั่งเสียแล้วละซี”

“แน่ละซีคุณ คุณกลัวใครๆ จะเห็นความถึงแตกของคุณใช่ไหมล่ะ”

“เปล่าเลย”

“ทำไมจะเปล่า คุณอีกฉามผมใช่ไหมล่ะที่ผมจะได้ตั้งตัวจากสมบัติของคุณ ไร่! ไม่น่าจะอีกฉามผมเลย เงินเท่านี้คุณหมดตัวเลยเชียรวี”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่เรื่องเงินเรื่องทองหรอก แต่ฉันไม่อยากจะเรือถึงฝั่งก่อนที่เราคนใดคนหนึ่งจะเกิดความหิวอย่างได้แทบขาดอีกครั้งหนึ่ง”

“คุณไม่น่าจะอาฆาตผมเลย ทำไมคุณอยากให้เราหิวตายเสียกลางทะเลนี้รี อ้อกลัวเลย ขนมนึ่งแถวหนึ่งที่เป็นส่วนของผม ที่ผมกินเข้าไปจะต้องถ่วงเวลาน้ำย่อยได้นานเชียวน่า เชื้อผมเถอะ อย่างมากก็เพียงๆ นี้แหละเราจะได้เห็นฝั่ง”

กะลาสี่กนาฬิกาข้อมือขึ้นดูอย่างจะแหยให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียตาย เขาพูดชมเชยความงามของมันอยู่คนเดียว “อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะถึงฝั่ง เราจะขึ้นบก แล้วก็ ...ฮา เงินเกือบหมื่นนี้ก็ได้สำแดงคุณค่าของมันว่าจะมีแค่นั้น”

“มันอาจจะมีราคาเท่ากับขนมนึ่งคำเดียว” เสียงกั๊กกรามมาจากหัวเรือ

“ผมหมายถึงบนบกนะ”

“อ้อ! ถ้าบนบกก็แล้วไป แต่ถ้าเราไม่มีวันจะขึ้นบกล่ะ”

“ถึงเงินความปลื้มของผม ความเห่อเงินของผม ก็คงจะต่อชีวิตไปได้อีกนาน คุณซีเป็นฝ่ายเสียตายจะตายเร็วเข้า เพราะคนเรายังกลัวมันก็ยิ่งหิวจัด...”

“สมมุติว่าเราต่างคนต่างหิวกันอีกครั้งหนึ่ง” ท่านเศรษฐีพูดขึ้นลอยๆ

“อ้อ! ผมคงหิวทีหลังคุณ เพราะผมอดทนกว่าคุณ”

ท่านเศรษฐีนั่งเงียบไป ไม่ใช่เงียบเพราะแพ้กรรม หากแต่ดูเหมือนเขาจะมีความมั่นใจอะไรสิ่งหนึ่ง มันเป็นการเงียบที่อัดเอาไว้รอการระเบิดหัวเราะให้คุ่มในภายหลัง

สาย ... แล้วก็เที่ยง ... จนตะวันตรงศีรษะเริ่มแผดเผาคนทั้งสอง แล้วก็คล้อยไปเมื่อเวลาบ่าย และแล้วก็เย็น ยังไม่มีแววของชายฝั่งปรากฏในสายตา

“มันยังอีกไกลเหลือเกิน” กะลาสีเริ่มวิตกเมื่อรู้สึกตัวเริ่มหิว “แม้แต่นกนางนวลก็ยังบินมาไม่ถึง”

ความหิวเริ่มบุกกรุกเข้ามาในกระเพาะกะลาสีบ้างแล้ว ความมีร่างกายก็หมายถึงกระเพาะยักษ์ และกระเพาะยักษ์ก็หมายถึงปริมาณอาหาร

คนที่หิวเร็วแสบะยี้มด้วยใบหน้าที่เกรียมด้วยแดด “ฉันยังมองไม่เห็นฝั่งเลยแะะ ว่าไฉนนายกับตัน ดูนานาฬิกาชีวาก็โมงเช้าไปแล้ว”

“เถอะน่า” กะลาสีเอาใจตัวเองเมื่อมองดูนาฬิกา “เพิ่งห้าโมงเย็นเท่านั้น”

“ห้าโมงเย็นอะไร” เศรษฐีพูดเรื่อยๆ แล้วล้วงมือไปข้างหน้า ความหาอะไรอยู่สักพัก แล้วก็พูดต่อไปว่า “ห้าโมงเย็นได้เวลาอาหารแล้วสินะ”

สิ่งที่ติดมือเขาออกมาคือขนมปังแฉวนั้นซึ่งเขากินมันเข้าไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น อุตส่าห์เก็บซ่อนเอาไว้ข้างหลัง

“อะไรกันนะ! เหลืออีกตั้งเยอะอย่างนั้นเชียรวี!” กะลาสีตาดูกโหลงพูดเสียงสะท้อน

“อ้อ กระเพาะเล็กๆ อย่างฉัน กินทีละน้อยก็พอ นี่ฉันจะกินอีกสักสองคำแล้วเก็บไว้อีก”

“คุณไม่แบ่งผมบ้างรี” กะลาสีวิงวอน “ขายคืนให้ผมสักนิดสิ”

“อ้อ! ได้ซีถ้าจะซื้อ” ท่านเศรษฐีเริ่มหัวเราะบ้างแล้ว “เมื่อวานแกลขายฉันราคาเท่าไรจำได้ไหมล่ะ คราวนี้ฉันจะขายแก่บ้าง เอาขนมปังไปคำหนึ่ง แล้วเอาของทุกอย่างของฉันคืนมา น้ำจืดในกระติกด้วย แล้วก็ลองค้นกระเป๋าของตัวเองดูซีว่ามีอยู่เท่าไร ฉันเอาหมด”

“มันต้องถูกลงตามส่วนซี”

“อย่า ...ป่วยการพูดเรื่องสัดส่วน เพราะมันไม่ใช่บนบก เดียวนี้แม้ว่าเป็นเศษขนมปังนิดเดียวก็ต้องซื้อกันจนหมดตัว มันไม่ได้อยู่ที่จำนวนสิ่งของ แต่มันอยู่ที่ความต้องการ ลงแถมต้องการละก็เป็นเสร็จฉันทละ”

กะลาสีตะโกนสบถออกมาอย่างหยาบคาย “ลองดูซิว่ามันจะตายด้วยความหิว ไม่ใช่ ...ข้าไม่ใช่แก ข้าจะทนหิว...”

“อ้าว! อย่าให้ความโลภหรือทริฐูมาฆ่าตัวเองเสียซี สมมุติว่าถ้าตายเพราะความหิวแล้วสมบัติที่แกกกกอดไว้เหล่านั้นจะมีประโยชน์อะไร ...อย่าๆ อย่าพยายามทำร้ายฉันนะ ฉันฉลาดพอที่จะคว้าเรือ ไหนๆตายก็ให้มันตายด้วยกัน...”

กะลาสีขบฟันครุ่นคิด ระวังปฏิกิริยาที่จะโผล่เข้าใส่ฝ่ายตรงกันข้ามลงทันที คำรามว่า

“อดเอา อดเอา คนจนๆ อย่างเราอดได้ อดตายดีกว่าให้สมบัติถูกเปลี่ยนมือ”

“นั่นไม่ใช่ความใจแข็งละมัง” เศรษฐียั่ว

“แล้วมันจะเป็นอะไรละ”

“มันเป็นเพราะยังไม่หิวจัดต่างหาก”

ท่านเศรษฐีหัวเราะต่อท้ายคำพูด แล้วบิขนมปังใส่ปาก เคี้ยวช้าๆ ล่อใจอีกฝ่ายหนึ่ง เกือบจะเป็นกิริยาเดียวกับที่เขาเคยถูกยั่วมาแล้ว ความจริงเขาไม่อยากจะสมบัติกลับคืนมา มากไปกว่าต้องการยืนยันชัยชนะซึ่งจะต้องเป็นของนายทุนในบั้นปลาย

หนังสือพิมพ์ลงข่าวคืบหน้าเกี่ยวกับการอับปางของเรือเดินสมุทรลำนั้นว่า

“...ต่อมาในวันที่ห้า มีเรือบลดลำเล็กลอยเข้ามาใกล้ฝั่ง ชาวประมงช่วยกันออกไปรับเข้ามา และได้พบว่ามีบุคคลสิ้นชีวิตแล้วสองศพอยู่ในเรือ นั้น สันนิษฐานว่า คนหนึ่งเป็นพ่อค้าใหญ่ที่โดยสารไปในเรือเที่ยว นั้น เพราะมีนาฬิกา แหวน กระเป๋าธนบัตรใบใหญ่ มีนามบัตรและเอกสารต่างๆ อีกคนหนึ่งมีเพียงเสื้อยัดกับกางเกงติดกาย เข้าใจว่าคงเป็นคนรับใช้หรือกูกักประจำเรือ”